

CUANDO EL MUNDO SE OBSTINA EN APAGARSE, ES MEJOR CERRAR LOS OJOS PARA NO VER LA OSCURIDAD

Carme Canet

A ciegas. Direcció i autor: Jesús Campos García. Intèrprets: Mario Vedoya, Luis Hostalot, Rocío Calvo. Coproducció de Teatro a Teatre, Villarroel Teatre i el Festival Barcelona Grec. Sala Villarroel, del 27 de juny al 29 de juliol de 2007.

S'apaguen els llums. Comença l'obra i no s'obre el teló. Ni els llums.

Comença un diàleg. No veiem els actors. No sabem on són. Es mouen en totes direccions. Cal fer un acte de confiança, deixar-se portar per la màxima incertesa.

Diuen els actors, al programa de mà, que ells sí que ens poden veure. Sensació de comissaria de policia. Qui són els observats, els actors o els espectadors, doncs?

A ciegas ens situa en la petitesa de la foscor. És d'aquelles obres que si «et deixes», t'ho fan passar bé, i que quan s'acaba t'adones que tot té un sentit, una lògica, una explicació argumental. És d'aquelles obres que se't fiquen dins el pensament i que hi pots anar donant voltes. Pel text, per la posada en escena, per tot plegat.

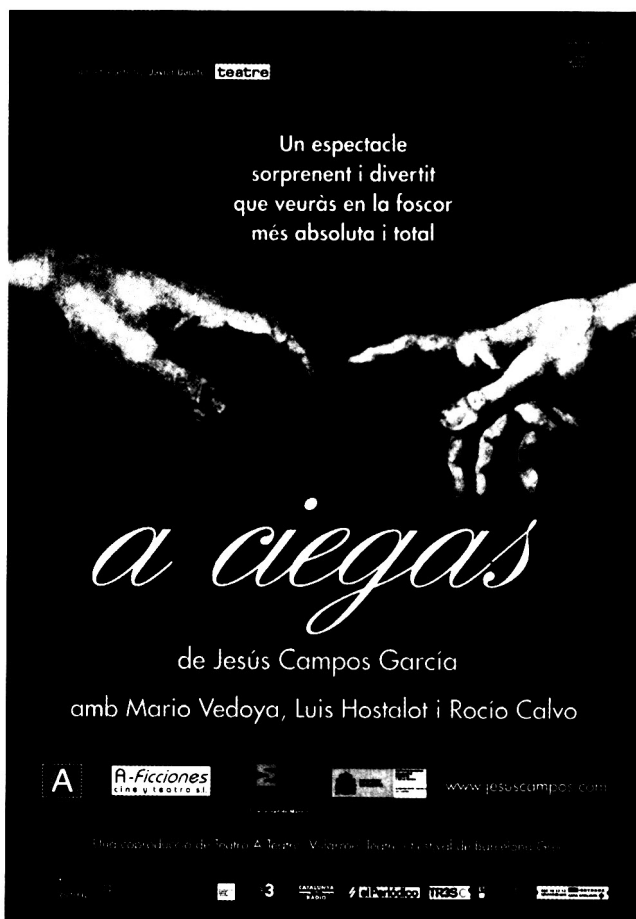
És d'aquelles obres que quan la vols recomanar t'estimes més no explicar-ne l'argument ni el final. I en el meu cas, és d'aquelles obres que literalment vaig voler tornar a veure l'endemà. No us n'explicaré l'argument... o sí? De fet el text el podeu trobar a Internet (<http://www.jesuscampos.com/pdf/26aciegas.pdf>).

Mentre no parlem de l'argument, parlem de l'autor i la de companyia. L'obra la va escriure Jesús Campos García l'any 95 i es va estrenar el 97. El mateix autor, que n'és el director, va rebre el Premi Nacional de Literatura Dramàtica del Ministeri de Cultura l'any 2001 (al seu currículum es compten vora 30 premis). També és el creador de l'espai escènic (com en els anteriors espectacles dels quals és l'autor).

Mario Vedoya i Luis Hostalot juntament amb Rocío Calvo en són els intèrprets. Mario Vedoya va formar part del Teatro Fronterizo i Luis Hostalot ha estat format com a actor entre París i Barcelona (va participar a la pel·lícula *Pau y su hermano*, de Marc Recha).

Diffícil la tasca de captar l'atenció del públic només amb la veu. Com en els vells temps de les ràdio-novelles.

L'espectador i l'actor col·laborant per trobar-se en aquesta foscor; confiant a cegues per poder entendre un text que té una hàbil barreja d'humor i filosofia. O sigui, riure i somriure sense dir bajanades. Sense dir absurditats.

Cartell de l'obra A ciegas. Direcció i espai escènic: Jesús Campos García. Intèrprets: Mario Vedota, Luis Hostalot i Rocio Calvo. Teatre Villarroel, del 27 de juny al 29 de juliol de 2007.

EL UNO: No me fío de los científicos; su objetivo es ampliar los límites de la naturaleza como quien engrandece un imperio

EL OTRO: ¡Tonterías! Da igual que sea en los libros, en la aventura o en el laboratorio, en el fondo, todos buscamos lo mismo.

EL UNO: Por supuesto. Son modos de poseer; formas de tenerse uno a sí mismo. Nuestro hijo es nuestro anhelo.

EL OTRO: Entonces, ¿qué problema hay?

EL UNO: Pues que éste no es momento de metáforas. Estamos ante un hijo concreto.

EL OTRO: A ver si vas a salirme ahora con que los viajes de Marco Polo son artificios verbales.

EL UNO: Nadie ha dicho eso

EL OTRO: Cuando tú dialogas con Platón...

EL UNO: Platón soy yo.

EL OTRO: Vale, con Sócrates.

EL UNO: También soy Sócrates.

EL OTRO: Bueno, pues cuando dialogas contigo mismo. ¿Acaso tu pensamiento no nace de tí?

EL UNO: Pero si lo entiendo, ¿cómo no voy a entender? Nuestra proyección es nuestro hijo. Pero no se trata de eso, de lo que se trata aquí y ahora, no es de parir hechos históricos, sino de crear un cuerpo sólido en el que las ideas tengan su residencia. Vamos, de preservar la vida para que no se escape el pensamiento. ¿Te figuras el mundo con la imaginación a la deriva?

EL OTRO: Es otro modo de traslación, ¿o no?

EL UNO: ¿Ves como no te enteras de nada? Confundes viaje con destino. Si hay alguien que avanza a ciegas por la vida, ése, eres tú.

Ja ho veieu, pinzellades teològiques, psicològiques, filosòfiques....

Vaig anar a veure l'obra a cegues, sense prejudicis, amb moltes ganes de «rebre» una proposta, que potser els més savis havien pogut veure amb anterioritat. Jo no. Tot i que al final es feu la llum, la foscor, per a mi, va ser una proposta atractiva, sorprenent i divertida.

Ben interpretada pels dos protagonistes, ben dirigida en la foscor, ben tramada argumentalment.

NAU IVANOW: REFLEXIONS ENTORN DE TEMES CONTEMPORANIS

Carme Canet

God is a DJ o qui és el DJ?

God is a DJ, de Falk Richter. Traducció: Oriol Serra, Manel de Clascà i Christina Schmutz. Direcció: Juan Carlos Martel Bayod. Intèrprets: Elena Fortuny i Albert Triola. Espai Escènic i imatges: Eugenio Szwarcer. Ajudant d'escenografia: Paula Bosch. Disseny de llums: Anna Roldós. Disseny de vestuari: Anna Güell. Música: Christian Dergarabedian. Producció: Pannik SCP i Turruà Llàcer, s.l.u. Gestió: FEI. Nau Ivanow, 28 de juny de 2007.

Dos espectacles han passat el 2007 per la Nau Ivanow en concepte de Festival Grec. Sempre les apostes tenen el seu risc, i cal assumir-los.